

Petri Jussila

Viesti tuntemattomalle

Johdanto

Tarinan perusta on kirjoittajan alitajunnassa. Vuonna 2009 keväällä näin unta joka oli varsin elävä ja unessa oli myös kirjan viesti-idea. Päätin joskus kirjoittaa tämän ympärille tarinan ja nyt sinä arvoisa lukija luet sen. Toivon mukaan kirjoitus herättää tunteita ja ajatuksia.

Viesti tuntemattomalle

Kirjoittanut Petri Jussila

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-498-641-0

CHAPTER 1

Hänellä oli vahva oikeudentaju ja kaikenlainen epäreilisuus sai hänen muutenkin rauhattoman verensä kiehumaan. Hän inhosi itsekkäitä ihmisiä sekä niitä jotka tekivät itsestään numeron. Numeron siten, että kehuivat saavutuksillaan tai yrittivät saada työnsä kuulostamaan työltä, jossa tavattiin maailman eliitti ja joka oli ehdottoman paljon tärkeämpää kuin kaverin, joka oli bussinkuljettaja tai sairaanhoitaja. Muuten puheliaat naiset tai show-miehet eivät haitanneet. Ainoastaan äänekäs minä-keskeisyys oli punainen vaate. Kaiken kaikkiaan hän oli kuitenkin niitä, jotka ajattelivat, että kaikki ovat omia persooniaan ja antaa kaikkien kukkien kukkia vaan. Johnin itsensä kanssa tulivat toimeen suurin piirtein kaikki. Hän otti muut huomioon ja metsä vastaa niin kuin sinne huudetaan.

Johnin huonoja puolia oli pahantuulisuus nälkäisenä. Mitä tutumpi Johnin kanssa oli, sitä tutumpaa tämä oli. Nälkäisenä hän oli varmasti keskiverto-nälkäistä pahemmalla tuulella. Negatiivisiin luonteenpiirteisiin kuului myös, että usein juhliissa tai kaveri-iltana pubissa hän ei juurikaan pannut painoa sille kuinka monta olutta tai drinkkiä joi. Tämä johti usein vahvaan humalaan joka ei erityisesti ainakaan vahvistanut parisuhdetta. Huono puoli oli myös Johnin oma itsekeskeisyys, jota hän ei itse nähnyt. Hän ei halunnut muuttaa tapojaan tai tottumuksiaan toisten takia. Hänelle ei tullut tämä edes mieleenkään ja se oli asia, mikä sai hänen aikaisemmat tyttöystävät ja aikanaan ex-vaimon näkemään punaista.

John teki mielellään käytännönpiloja. Joskus ne menivät pilan kohteen mielestä jopa hieman normaalin huumorintajun yli.

Esimerkki sellaisesta pilasta oli kun Johnin kaveri Wayne oli ollut rankasti juhlimassa ja tämän jälkeen Waynea oli alkanut ahdistella mies, joka väitti, että Wayne oli rikkonut heidän ikkunansa. Mies, joka oli itse asiassa John, oli hyvin ahdistava ja lähestyi sekä sähköpostilla, että testiviestein niin että numeroa ei näkynyt ja vannoni vievänsä asian opetuksena oikeuteen. Wayne ei muistanut lainkaan juhlimis-illan loppuvaiheita, joten tarina upposi kuin veitsi lämpimään margariiniin. Pilan paljastuksen jälkeen meni hetki ennen kuin Wayne otti Johniin yhteyttä.

Hyvin hauska, Johnin mielestä, oli myös ollut jekku, jossa hänen vanhan nuoriso-ohjaajan Facebook-kaveriksi oli tullut tyttö, joltain ikivanhalta rippileiriltä ja tämän jälkeen tyttö oli alkanut syyttämään nuoriso-ohjaajaa leirillä tapahtuneesta seksuaalisesta häirinnästä. Tyttö uhkasi ottaa yhteyttä ohjaajan vaimoon. Pila alkoi saamaan nuoriso-ohjaajan jo hysterian partaalle, jolloin John joutui paljastamaan pikku kepposen. Tämän tapauksen jälkeen eritoten aprillipäivän tienoilla, nuoriso-ohjaaja ei suhtautunut kovinkaan vakavasti mihinkään omituiseen.

Edellisessä työpaikassa, työkaveri Susanne, joka tuli aina ensimmäisenä töihin, saattoi usein säikähtää haalarihahmoa, joka makasi hänen työhuoneessaan. Mukaan mahtui sähköpostikikkailuja ja perinteisiä pilasoittoja. Kepposlista oli loputon ja John ei tiennyt itsekään, miksi hän niitä teki. Se oli jonkinlainen hänen sairas harrastuksensa. Hän kuitenkin ajoitti keppostelun aprillipäivän tienoille, että kiusanteko, siis hauska jekku, olisi kohteelle jotenkin ymmärrettävää.

Lapsenmielisen luokan pelle-roolin lisäksi hän oli myös varsin omanarvon tunteva ja ylpeä. Johnia kuvasivat myös termit: oikeudenmukainen, äkkipikainen, hieman saamaton, hyvä ystävä, itsevarma ja asioita pohdiskeleva. Aika ja ajan tapahtumat muuttavat ihmistä, kuitenkin jo geeneissä ovat tietyt luonteenpiirteet, joita aika tai ympäristö eivät kokonaan muuta.

Hän rakasti kolmea lastaan ja vietti heidän kanssa erossa sovittua laatuaikaa. Sen ajan hän pyrki tarjoamaan lapsille mukavia elämyksiä, joita lapset voisivat vanhempansa muistella. Hän ei ollut

täysin tyytyväinen elämäänsä, koska hänelle ei oltu suotu kykyä nauttia hetkestä. Toisaalta hän tiedosti tämän luonteenpiirteensä, joka mietti aina tulevaa ja niin hän ainakin yritti kovasti olla lastenkin kanssa kiinni juuri siinä ajassa.

Tulevaisuutta stressasi jatkuvasti paineita tekevä myyntityö, jossa palkka, siis provisiopohjainen, oli kiinni menestyksestä. Silloin kun menestystä oli työ tuntui mukavalta. Silloin kun sitä ei ollut, olisi halunnut vaihtaa töitä heti. Monesti hän oli ajatellut menevänsä töihin vaikkapa teräsvalimoon, jossa asiat olisivat yksinkertaisempia. Menet töihin, tulet pois ja palkka on joka kuukausi sama. Toisaalta nykyinen työ oli hyvin vapaata, ilman kellokorttia tai minuutin tarkkoja kahvitaukoja. Kaikessa oli omat hyvät ja huonot puolensa.

No asia tulee nyt ainakin selväksi. John ei tuntenut ketään, jolla olisi aivosyöpä tai ketään kaverin kaverin äitiä, jolle niin olisi käynyt. Siitäkin syystä asia tuntui hyvin etäiseltä, sellaiselta: niitä tapahtuu jossain kaukana, muttei minulle –asialta. Kuten kaivosonnettomuus Ukrainassa, junaonnettomuus Intiassa tai puukotus Birminghamissa. Toisaalta kun olet 35-vuotias ja jo kokenut monenlaista ja lapsetkin on jo tehty niin ehkä asioihin osaa suhtautua rauhallisemmin. Näin hieman naivistikin hän ajatteli. Ehkä se oli defenssimekanismeja ja itsesuojelua.

Kuten John oli sanonut ystävälleen Georgelle tämän isän kuoltua ”lohdutuksen sanoina”, että sitten kun tulee se seuraava vastoinkäyminen niin se ei tunnu enää niin pahalta. John muisti tämän ja hymähti tragikoomiselle ajatukselle, että magneettikuvaus paljastaisi jotain hänen aivoistaan ja hän alkaisi huutamaan ja kierimään lattialla, itkisi hysteerisesti kunnes hoitajat antaisivat piikillä rauhoittavia. Uutiset saattaisivat järkyttää siinä määrin, että ehkä olisi viisaampaa yrittää olla esittämättä kovanaamaa.

Kyse oli vaan päänsärystä, joka arvatenkin johtui stressistä. Stressiä taas sai rahahuolista, huonosti sujuneesta ja nyt päättyneestä seurustelusta, työstä ja ajan sovittamisesta. Kuitenkin tällainen mittava tutkimus – olkoonkin yksityissairaalan rahankeruuta – aiheutti lisähuolta ja teki jotenkin levottoman olon. Vähän niin kuin,

että sinusta otettaisiin hiv-testi ja tietäisit, että mitään pelkoa ei pitäisi olla niin silti hieman jännittäisit tulosta.

Päänsärkyä oli jatkunut varmasti jo puoli vuotta. Sen kanssa pärjäsi peruskipulääkkeillä, aspiriinilla ja Buranalla. Ex-vaimo Kathy oli jo pitkään ehdottanut lääkäriin menoa. Samoin nyt entinen tyttökaveri Janica. Tosin Janica kyllä muisti aina sanoa, että tuskin John saisi lääkäriin menemistäkään aikaiseksi. Nyt kun erosta Janicasta oli kulunut neljä viikkoa niin ehkä nyt oli tullut eronkäsittelyssä ”siivousvaihe”. John oli katsastanut auton, siivonnut asuntonsa erittäin huolellisesti, pessyt kaikki ikkunat sekä kaikki pyykki. Tämä kaikki kahdessa päivässä, heti kun hän oli vienyt lapset heidän äidille. Nyt kun lapsiviikko oli takana, oli tullut aika hoitaa pois alta myös päänsärky-asia.

Vaikka John oli kesälomalla Internet-toimiston myyntipäällikön työstään niin hän oli kuitenkin käynyt työterveydessä kertomassa päänsärystä. Tämän hän sai aikaiseksi jo loman alkupuolella. Yksityissairaalan lääkäri oli ollut varsin perusteellinen, mitannut pituuden ja painonkin. Pituus oli pysynyt samana kuin armeija-aikana 179 senttimetrissä, paino oli 85 kiloa. Kolesterolia oli hieman korkea, verenpaine normaali ja verenkuvakin normaali. Lääkäri oli sitä mieltä, että olisi hyvä tarkistaa asia kunnolla ja määrännyt hänet magneettikuvaukseen. Tässä oli aistittavissa hieman lisämyynnin makua, mutta Johnille ja työnantajalle asia oli taloudellisesti sama, koska firman vakuutus korvasi kaikki hoidot ja tutkimukset, joita työntekijöille tehdään 40 000 euroon saakka/työntekijä. Lisäksi krooninen päänsärky painoi myös taustalla pienenä huolena, olisiko sittenkin kyse jostain vakavammasta?

John istui yksityissairaalan kolmannessa kerroksessa odotustilassa. Odotustilassa oli parikymmentä tuolia ja neliskulmaisia pöytiä, joilla lojui lähinnä naistenlehtiä. Odotustilan seinän alaosa oli vihreä ja yläosa valkoinen. Juuri sellainen, jolla haetaan rauhoittavaa tunnelmaa. John ajatteli, että miksi kaikissa sairaaloissa kokeillaan samaa kikkaa? Ikään kuin ihmisiä pidettäisiin

tyhminä. Kyllä ne siitä rauhoittuvat kun tuijottelevat puoli-vihreää seinää. Johnin omaan henkilökohtaiseen syöpäpelkoon seinällä ei ollut lieventävää vaikutusta. Se lähinnä ärsytti.

Miksei joku laita seinään maisemaa autiolta hiekkarannalta tai vaikka viidakosta?

Odotustilassa oli vain yksi toinen ihminen. Reilu viisikymmentävuotias hieman tukevahko nainen. Rouva luki naistenlehteä ehkä hieman hermostuneesti selaillen. John mietti onko rouvan magneettikuvausvuoro ennen häntä, vai hänen jälkeensä? Toisaalta voihan hän odottaa johonkin muuhunkin tutkimukseen. John huomasi miettivänsä, mikä rouvaa vaivasi? Lääkärikirjoja oli tullut selailtua melko vähän ja ei nyt oikein muutenkaan tullut mieleen mitään erityistä: ”loistavaa Watson” –elämystä.

John katsoi, mitä lehtiä lähimmällä pöydällä lojui, muttei nähnyt mitään sellaista, mikä olisi saattanut kiinnostaa. Hän olisi voinut tarttua johonkin tiede-lehteen, päivän iltalehteen tai vaikkapa ihan oikeaan sanomalehteen. Johnille tuli säännöllisesti yksi tiede-lehti, se oli hänen kiinnostuksensa kohde, siinä kun joku toinen selaa aina kaikki uusimmat tietokone-lehdet tai joku toinen puutarha-lehdet. Myös päivän uutisia hän seurasi aktiivisesti. Tarjolla oli kuitenkin vain kodinsisustus-lehtiä ja naisten lehtiä, joissa kerrotaan never heard –julkkisnaisten avioeroista tai tähteydestä. Näin hän ainakin oletti. Miehillä oli tarjolla kahta eri merkkiä autolehtiä ja autolehdet kiinnostivat Johnia vielä vähemmän kuin jonkun tuntemattoman julkkiksen avioero. Lehdet siis saivat jäädä rauhaan ja hän tyytyi tuijottamaan puolivihreää seinää sekä tuoleja.

Lasten kanssa oli ollut mukava viikko ja kuinka nopeasti se olikaan mennyt. Kerrassaan mainioita huipputyyppejä kaikki kolme. Kuinka mainio Walter oli 6-vuotiaan huumorintajuineen, Katarina joka vahti alvariinsa pikku-veljeään, ettei Walter mene liian syvälle uimarannalla, ettei laita liian monta karkkia suuhun yhtä aikaa tai ettei pikkuveli juokse liukkaalla kelillä. Vanhin: Edvard 11v. porukan pomo, jolla hoksottimet pelaavat uskomattoman hyvin ja joka osaa aina olla kaikki huomioonottava ja suoraselkäinen. Lapsilla

ei ollut Johnin mielessä järjestystä – tietenkään, mutta hänestä tuntui, että Edvard oli se joka oli eniten kiintynyt isäänsä.

Lapsiviikolla ilmat olivat suosineet ja viikko oli mennyt mukavasti rannalla ja uudessa. Yhtenä päivänä käytiin myös vesipuistossa, jossa vietettiin koko päivä. Lisämausteen vesipuisto-retkeen toivat Janica kahden lapsensa Isabellan ja Jasonin kanssa. Muksut tunsivat toisensa jo kolmen vuoden ajalta ja osasivat pitää koko päivän hauskaa, vaikka lapsillekin oli jo kerrottu, että John ja Janica eivät enää seurustele. Lasten naurua ja kikatusta oli hauska kuunnella ja mäenlasku oli hauskaa aikuisistakin. Syvemmissä altaassa kun lasten silmät eivät nähneet, olivat John ja Janica hyvin lähekkäin ja hieman myös hyväilivät toisiaan. Tosin silminnäkijöitä ei puuttunut, koska vesipuisto oli täynnä ihmisiä. Lähtiessä molemmat huomasivat, että pitkiä jäähyväisiä ei uskaltanut jättää, koska sekä Janica että John olivat itkuun purskahtamisen partaalla.

Kolmeen seurusteluvuoteen mahtui jo kolme eroamis-yritystä. Nämä olivat päättyneet yhteen palaamiseen kun oli päätetty viettää vielä ”se viimeinen yö yhdessä”. Kolmeen vuoteen ei ollut mahtunut yhtään riitaa. Siis sellaisia, mitä molemmat olivat avioliitoissaan läpikäyneet – tai varmaan suurin osa, jotka ovat olleet pitkässä parisuhteessa. Kunnon huutamista ja pitkiä murjottamisia.

Tulevaisuus vaan aina näytti hankalalta. Janica asui lastensa kanssa ja John käytännössä kaiken muun ajan Janican luona, paitsi silloin kun hänellä olivat omat lapset luonaan. Toisin sanoen joka toinen viikonloppu, sekä joka toinen torstai ja joka toinen tiistai. Lisäksi kesällä lapset olivat viikon Johnilla. Janica oli sopinut oman exänsä kanssa vastaavatyyppejä järjestelyjä. Kalenteria katsottiin usein kun jotain yhteistä suunniteltiin.

Rakkautta, tahtoa tai uskallusta ei koskaan riittänyt siihen saakka, että yhteen muuttamisesta olisi edes uskallettu puhua. Yhteen muuttaminen ja ylipäättään yhteinen tulevaisuus olivat täysin tabuja aiheita, joista ei koskaan puhuttu. Kun tulevaisuus-asiat olivat harvoin tulleet esille ja näitä oli erehdytty läpikäymään, oli tuloksena ollut ero järkisyyistä. Näin myös nyt.

Kaikki olisi niin paljon yksinkertaisempaa, jos olisi 20-vuotias. Silloin homma olisi yksinkertainen. Ihastut, tunteet ovat molemminpuoliset ja alatte suunnittelemaan tulevaisuutta ja yhteistä perhettä. Toisaalta homma olisi yksinkertaisempi myös 55-vuotiaana. Lapset olisivat isoja ja voisi aloittaa ikään kuin puhtaalta pöydältä. Jos nyt ei sentään uutta perhettä niin kaikenlainen seurustelu olisi yksinkertaisempaa. Tämä on rakastumisen kannalta hankalin elämänvaihe. Näin John ajatteli.

Eilen Janica oli pyytänyt tekstiviestillä Johnia luokseen nyt torstaina ja samalla jäämään yöksi.

Siis ”ei seurustelemaan” vaan muuten vaan kun ei oltu nähty kahdestaan pitkään aikaan.

Janican lapset olivat torstaisin isällään. John oli vastannut tulevansa – tietenkin. Nyt oli tiistai 17.7 ja kesäloman viimeinen viikko oli alkanut.

Kymmeneen minuuttiin rauhan rikkoi vain sairaanhoitaja, joka käveli ohitse ja hymyili rouvalle, joka oli siirtynyt jo ehkä kolmanteen tai neljänteen lehteen.

Viidentoista minuutin kohdalla käytävää pitkin käveli hoikka noin kuusikymmentä-vuotias mies-lääkäri. Valkoinen takki ja nimilappu eivät jättäneet epäselvyyttä ammatista. Lääkärillä oli musta siistiksi leikattu parta. Parran oikean värin täytyi olla harmaa, mutta ehkä Johnkin yrittäisi aikanaan siirtää vanhentumisen merkkejä. Lääkäri sanoi: ”Miller” ja katsoi Johnia kysyvästi. Lääkärin ilme oli vakava, ikään kuin hän olisi jo tullut kertomaan huonot uutiset: ”poikanne menehtyi rutiininomaisessa umpisuolen leikkauksessa” tai ”herra Miller, aivokuvaus paljasti, että teillä on ruuvimeisseli aivoissanne”.

John nyökkäsi lääkärille ja nousi ylös. Lääkäri pyysi Johnia seuraamaan. Useita ovia ohitettiin ja kerran käännettiin vasemmalle. Lopulta tultiin ko. lääkärin huoneeseen. Ovikyltissä oli sama konsonantti-nimihirviö kuin lääkärin nimilapussa. Krvos...jotain, varsinaista käsipäivää esittelyä ei tehty missään vaiheessa. Lääkäri pyysi Johnin istumaan. Sitten oli pakollinen lääkärin papereiden selailu. ”Puoli vuotta päänsärkyjä”. Sanoi lääkäri. ”Kyllä, ne ovat

pysyneet melko kurissa särkylääkkeillä, mutta hyvä jos asiaan saisi selvytyden.” Vastasi John. Lääkäri kyseli mille alueella kipu osuu. Tähän ei ollut vastausta, koska ihan kokonaisvaltaisesti – pää oli kipeä. Samoin mitään tiettyä kellonaikaa ei kivuille ollut, koska jomotus alkoi saman tien kun särkylääkkeen vaikutus lakkasi. Lääkäri kyseli myös elämäntilanteesta, alkoholin käytöstä ja tupakoimisesta. John kertoi, että ehkä juuri nyt oli vielä pientä erostressiä ja kavereiden kanssa oli tullut muutama päivänä parannettua maailmaa nyt loman aikana, mutta säryt olivat alkaneet jo aikaa sitten. Tupakkia John saattoi poltella oluen kanssa, mutta ei oikeastaan lainkaan muuten. Väli siinä kun John oli vastannut johonkin kysymykseen, siihen että lääkäri avasi suutaan, oli luonnottoman pitkä. Hiljaisuus rikkoi jo kiusallisuus-rajan. John ajattelikin, että tämä ukko kuului niihin, joiden kanssa ei haluaisi lähteä viettämään pubi-iltaa. Ajatus sai Johnin vahingossa hymähtämään tai vielä pahempaa, se oli oikeastaan hörähdys. Lääkäri katsoi Johnia ja taas oltiin hiljaa. Selkeästi musta-parta ajatteli, että aivokuvaus on jo melkein turha. Kaverihan hihittelee itseksensä, joten case on aivan selvä.

Sitten siirryttiin itse operaatioon. Lääkäri kertoi, mihin kuvaus perustui ja oli varsin perusteellinen faktatiedoissa. Kuvauksen tekninen selvitys oli lähes rakettitiedettä ja ei aiheuttanut Johnissa pakottavaa tarvetta alkaa kyselemään asiasta lisää. Itse kuvauksessa potilas sijoitetaan voimakkaaseen magneettikenttään. Magneettikentän suuruutta eri kuvissa ohjataan tietokoneella niin, että kuvauksen eri osissa vaikuttaa erisuuruinen magneettikenttä. Lopputuloksena saadaan kolmiulotteinen kuva pään sisältä ja tästä voidaan havaita mahdolliset poikkeavuudet. Kuvaukskohteessa ei saa olla mitään magnetisoivaa. Siis ihmisessä ei saa olla tahdistinta tai vaikkapa murtuman takia olevia metalliruuveja reisiluussa. Toisin sanoen magneettikuvaus-koneessa pääruuvit menisivät nopeasti löysälle. Johnissa ei ollut mitään mekaanista, joten asia oli kunnossa. Kuvaus saattaisi kestää jopa tunnin ja pitäisi olla mahdollisimman liikkumatta.

Maailmanlopun kirjoja on tehty lukemattomia, mutta kyllä maailmaan visioita lopusta mahtuu. Mikäli tämä visio olisi oikeassa ja sinä arvoisa lukija sitä todistamassa, uskon että olisit tyytyväinen koska luit kirjan. Siitä saa vinkkejä toimintamalleista, mitä kannattaa tehdä ja mitä ei.

BODTM
Books on Demand

www.bod.fi